

POKROK ZÁPADU

Založen 1871.

Omaha, Neb., ve středu, dne 9. října 1907.

Ročník XXXVII—Číslo 11.

Zprávy americké.

Slavnostní odhalení pomníku McKinleyho.

V minulých dnech odhalen byl okázalou slavností v Cantoně, O., pomník zavražděného prezidenta McKinleyho. Slavnosti této účastnil se také prezident Roosevelt, který při této příležitosti promluvil velmi pěknou řeč. Mimo pomník odhalena byla i brobka, v níž vedle prezidenta odpovídá i manželka jeho a dvě děti. Brobka tato velmi nádherná a stála přes \$6 3,000. K uskutečnění této nádherné stavby přispělo více než jeden milion ctitelů nebohoho prezidenta ze všech končin Spoj. Států a ze všech tříd obyvatelstva. V pondělí minulého týdne došlo se k slavnostnímu odhalení pomníku více než 100,000 lidí do Cantonu. Město při této příležitosti odložilo se v slavnostní háy, aby důstojným způsobem uvítalo hosty, sestávající ze všech tříd obyvatelstva, od nejvyšších hodnostářů, až po chudého dělníka. Počasí bylo velmi příznivé a tak slavnost zdařila se velmi pěkně. Slavnostního pochodu účastnilo se veliké množství různých organizací. Lid z celého okolí přišel, aby bral účast na slavnostním odhalení pomníku prezidenta, tragickým způsobem se světa sešlo.

Záhadná vražda.

Newyorská policie má opět nové záhadnou vraždu rozluštit. V jistém domě na východní 101. ulici ubytoval se v minulých dnech mladý párek podle jména Mr. a Mrs. George Boyle z Bostonu a obyvatelé domu byli toho mínění, že jsou to novomanželé. Nikdy nepostřehli, že by mezi mladými lidmi byly nějaké hádky, nebo že by mezi nimi panovala nějaká napjatost. Jednoho z minulých dnů Boyle pojednou odešel a více se nevrátil. Domácí šla prohlednouti jizbu, ve které mladý párek byl ubytován a tu našla zohavenou mrtvolu mladé ženy, šatu úplně zbravenou. Tvář nebohé ženy byla tak zohavená, že nebylo možno ani poznati, kdo vlastně zavražděná je. Přivolaná policie dle nalezených šatů zjistila, že zavražděná jest Nellie Quinova, bývalá ošetrovatelka městské nemocnice na Randall's ostrově. Mezi šatstvem, které zmizely muž v bytě zanechal, našlo se na spodním prádle jméno Geo. V. Kramer a následkem toho zatčen byl Geo. Kramer, zaměstnáním plumbař v Metropolitan nemocnici. Kramer přiznal se, že býval se zavražděnou ve společném bytě, ale že by jí byl zavraždil, rozhodně popírá. Žena zabita byla silným úderem do hlavy pivní lahví. Všechno událo se tak tiše, že ani jediný člověk v domě nezvěděl, co se událo. Kramera policie domá drží a podrobí jej přísnému výslechu.

Tisíc vdavečtíků přijelo do Spojených Států.

Na parniku Baltic přijelo v těchto dnech 1,002 svobodných děvčat z Anglie, jejich jediným cílem jest, dobře se ve Spoj. Státech provdati. Děvčata dobře postřehla, že v Americe je dosti mužů, a nichž mohou se státi příkladní manželé a z té příčiny děvčata vydala se na dalekou cestu, aby tu našla ukojení rozostřených srdcí. Přistěhovalkyňe ty jsou různé krásy. Jsou mezi nimi blondínky, brunetky a mnohé z nich jsou přý pravými krasavicemi. Mezi blondýnkami zvláště vyniká Iranka Nora O'Brienová, která má vlasy jako len a tak krásné, že vlasy proslavily americké krásy. Mrs. Leslie Cartwright vedle nich vypadá jako rozouchaný starý provaz. Děvčata tato

nemíní zůstat v New Yorku, nýbrž v době brzké rozjedou se po celých Spojených Státech. K příchodu děvčat shromáždilo se velmi mnoho mladíků k přístavišti White Star, ale byli sklamaní, poněvadž děvčata cestovala v mezpalubí a tu nebylo možno jich viděti. Děvčata chovají pevnou naději, že ani jedna z nich nezůstane dlouho avobodnou.

Podvody v Idahu vycházejí na jevo.

Při projednávání soudu proti senátoru Borahovi v Boise, Idaho, právník Burch z Detroit podal porotě návrh vládní žaloby, jež je skutečně v každém ohledu velmi zajímavá. Zmínil se především o plánc, dle něhož čísti tuto poštiti předáci chtěli zmocnit se vládních pozemků právě v době, kdy vláda chtěla je vydati osadníkům. Plán onen vypracován byl senátorem Kincaidem a byl sestaven tak, že nejvyšší cena za akr byla \$2.50 a každý osadník, kterého oni dostali do svých osidel, měl zaplatit 160 akrů pozemků. Kincaidovi pomáhal Borah a dá's Steunenberga a jiní. Tehdy Steunenberga byl chudý jako kostelní myš a mimo toho měl veliké množství dluhů. Za krátký čas nejen že zaplatil všechny dluhy, ale uložil i do jedné banky \$38,000. To stalo se po poradě, kterou měl Steunenberga s milionářem Barberem a Borahem, který vlastní obrovské dřevařské závody. Vláda mimo jiné chce dokázat, že všechny deedy dotyčených osadníků provedeny byly na Barbera a též na jeho žádost byly rekordovány. Podobné bylo dokázáno, že Barber, když poslal své lidi do oněch krajiných lesů, řekl jim: "Kdybyste něčeho potřebovali, obraťte se na senátora Boraha, poněvadž on je našim tamějším právním zástupcem."

Podivná historie.

Podivnou historií vyprávěl dne 30. září Jan Killán v Chicagu, Ill., který jest obžalován Zofii Štěpánkovou z č. 154 Bunker ul., pro vyhrožování. Killán pravil, že bydlel loňského roku na stravě proti bytu žalobkyně a když jednoho večera šel si s pajntikem pro pivo, zastavila jej Štěpánková a tázala se jej, jak se má a co dělá a jestli mu není samotnému smutno. Killán řekl, že je, ale až sem ze staré vlasti povolá ženu a děti, tak snad bude mu veselí. Do té doby mohl přý by bydlel u ní, namítla ona a tak se také stalo. Killán měl tolik svedomí, že polovici výdělků z 15 dolarů poslal ženě do staré vlasti a polovici odváděl Štěpánkové na živobytí. Tak spolu žili tři měsíce, jako muž a žena a jednoho dne mu Štěpánková řekla, že jest vdaná a že její muž nyní chce, aby s ním šla dohromady. Killán něčeho nenamítal a když druhého dne přišel z práce byla Štěpánková pryč a s ní zmizelo 40 doll., které měl v kufru uschováno na příjezd ženy. Killán "odvověl" a měsíce vedl domácnost sám. Jednoho rána, poněvadž pracuje v noci přišel z práce a Štěpánková byla již v bytu a otáčela se vesele u kamen. Řekla mu, že muž jí brozil zabítím a že od něho odešla a bude přý nadále u něho. Killán byl srozuměn a chodil do práce na noc dále. Pojednou mu oznámila, že sem přijede její bratr a že by jej mohl vzít na stravu. Killán svolil, ale asi za měsíce se dozvěděl, že domnělý bratr jest manžel Štěpánkové a ona měla tedy muže dva a poněvadž jeden pracoval ve dne a druhý v noci, tak se oba ani neviděli. Tohle se zdálo být Killánovi přece hloupé. Řekl to Štěpánkové, ta to řekla prvnímu muži a odhývána porada. Muž Štěpánkové pravil, že se mohou oba

docela dobře snášeti, když žena proti tomu něčeho nenamítá. Ale Killán nechtěl a umínil si, že se druhého dne vystěhuje. Když přišel následující ráno z práce, byl prázdný a všechn Killánem pořízený nábytek, jeho kufr, peníze a jiné věci pryč. Po několika denním pátrání našel Štěpánkovou v domě číslo 154 Bunker ul. a chtěl od ní šaty a kufr. Došlo k hádce a když pronesl nějakou výhrážku, dala jej ke všemu zatknouti.

Obyčejná historie.

Z Filadelfie, Pa., se oznamuje: Minulého léta odebrala se paní W. Dougherty, manželka bohatého zdejšího právníka, se svou dospělou dcerou do Evropy. V Paříži seznámily se s jistým Fred. Goebelem, který prohlásil, že jest uherským šlechticem a že má velké statky na Dunaji. Jak matka tak i dcera byla elegantním "šlechticem" okouzleny, přijímaly jeho návštěvy a konečně jej pozvaly, aby je provázal v automobilu na cestě Normandii. Baron nebyl ještě dlouho členem automobilové družiny, když jednoho dne přel s dcerou Doughertyovou Marionou a nechal se s ní v Londýně oddati. Opuštěná matka kabelovala papírkovi, co se stalo a ten pustil se za novopřeneseným zetěm svým do Evropy. Když dostal se až do Vídně, počal napřed pátrati po jeho rodokmenu a tu k nemalému svému překvapení svému se dozvěděl, že statek na Dunaji jest smyšlenou báhorou. Mimo to všude, kdekoliv se přeptával, bylo mu polici sděleno, že tato sice zná "barona Fredericka Goebela", ale o šlechtictví jeho nemá prážadné vědomosti. Dvoj násob sklamán otec dozvěděl se, že Goebel jest vlastně švýcarským skleničníkem, který vyvedl již nesčetné koucky ve vídeňských zahraničních hostincích. S těmito informacemi v paměti vyhledali rodiče dceru svou a přiml ji, že se s nimi vrátí do Filadelfie. Přibyl sem v těchto dnech. Goebel je následoval a objevil se před jejich domem, žádaje o vpuštění a rozhovor se svou manželkou. Dostalo se mu vřelého přivítání. Privátní detektivové, hlídající psi a služové se všemi možnými zbraněmi v rukou pustili se do milého barona a zabránili mu vstup do domu. Návštěva Goebelova v Doughertyových domě v Bryn Mawr byla krátká a jeho návrat rychlý. — Příklad tento ovšem nebude sloužit nikak za výstrahu přemnohým zfanfróným bohačkám americkým, aby při nejbližší příležitosti nerozplývaly se něžností a šlechetím ve společnosti zbankrotělých pravých i nepravých šlechticů a netoužily po pozlátkových korunkách jejich.

Presidentova řeč v St. Louis, Mo.

President ve své řeči, již v St. Louis, Mo., dne 2. října pronesl, rozbořil se o zlepšení řek, o Panamském průplavu, loďstvu a nastávající cestě jeho do Pacifického oceánu, náležitě svrhovanoosti a kontrole korporací, o ústavě, šlechticích a centralisaci, opakuje známé názory své. Zajímavou byla stať presidentovy řeči, týkající se našeho loďstva válečného. President ani slovem nezminil se o Japonsku a prohlásil, že válečné loďstvo vysláno bude do Pacifického oceánu k válí prakti a po jistém pobytu vrátí se zase do vod Atlantiku. "Naše loďstvo ubírá se do vlastních svých vod v Pacifiku a po krátkém pobytu vrátí se zase do domáckých vod Atlantiku." President dostal se k záležitosti této přes Panamský průplav, jehož zbudování a chránění jest naší povinností. "Postavili jsme se po bok předních národů světa a proto neobmezovali se státi a sloužit sla-

bými, musíme rozmnožiti počet námořních válečných prostředků svých. Jest elementárním principem, tak dlouho, pokud setrvá loďstvo naše v nynějších rozměrech svých, aby hlavní část jeho držána byla pohromadě. Až bude Panamský průplav hotov, bude moci býti loďstvo transferováno, čas od času sem a tam. Pacifické pobřeží jest právě tak naše jako Atlantické a nejlepší místem pro námořního důstojníka k přiučení se své povinnosti jest moře. Proto také dojde k cestě lodí do Pacifiku." President různými barvami líčil pokrok práce na Panamském průplavu. Předpovídal, že celá prokopávka skončena bude za pět nebo šest roků. Znáčná část presidentovy řeči věnována byla konstituci. "Nežádám rozšíření kontituční moci," pravil. "Žádám pouze, aby existující konstituční moc upravena byla pro nové poměry, které neexistovaly, když konstituční veš v život. Konstituční může býti pouze tak vytvořena, jak zájem veškerého lidu žádá, pakli že má býti vykládána jako živý organismus k výkladu poměrů životních a ne smrti. Pakliže povstanou potíže a nesrovnalosti následkem naší duální formy vládní, jež stanou se nepřemožitelnými, musíme se utéci k moci amendementu. Avšak napřed musí býti učiněn pokus urovnati nesrovnalosti použitím veškeré moci vládní, která v duchu širokého vyložení může býti nalezena v konstituci a také se v ní nalézá." President opakoval svůj názor o národní vládní moci nad drahami. Pravil: "Drahy samy byly nesmírně krátkozrakými ve své zástupině hořkosti kterou dávaly na jevo proti uskutečnění této dlouhé zanedbané moci." President dodal, že k národní kontrole drah musí dojiti, právě tak jako musí dojiti k národnímu zákonodárství, jež by kontrolovali všechny industriální korporace zabývající se mezistátním obchodem.

Mark Twain kormidelníkem.

Jesté jednoukonal 74letý Mark Twain svou někdejší funkci jako kormidelník na Mississippi, kdež před 55 lety nastoupil svou životní dráhu. Při příležitosti, kterou president Roosevelt v těchto dnech po Mississippi podnikl, aby Američany upozornil na velký význam této vodní dráhy, stál největší americký spisovatel u kormidla parníku. Jemu po boku nalézal se kapitán H. E. Blixby pod ním mladý Clemens nastoupil první plavbu po proudu. Jaký přívál živých vzpomínek doléhal asi na mysl starého muže, když na vrcholu slávy jako slavený spisovatel a čestný doktor vyrazil stejné výkřiky a konal tutéž službu, které se učil jako chudý plavčík. Mezi zelenými lesnatými břehy majestátního veletoku užíval básnický talent mladého Samuela Clemensa, zde přijal loďnický výkřik "mark twain" (vyznačiti dvojitý jízdu) za své spisovatelské jméno, které později učinil nejpopulárnějším ve Spojených Státech. Ve své podivuhodné knize o Mississippi vyjádřil slasti a strasti těchto prvních námořních let. "Když jsem byl hochem," vypravuje, "bylo mezi mými kamarády v naší vesnici na západním břehu Mississippi jedinou trvalou etičností, státi se loďníkem na parníku. Přechodných zácvatů etičností měli jsme více, ale ty rychle přicházely a rychle zmizely. Rozbíli-li u nás stna kočovný cirkus, zanechal v nás touhu státi se clownem. První sbor černoských předů, jenž zabloudil do naší osady, vzbudil v nás všech bolestnou touhu, konati takovýto způsobem své životní povolání. Časem užívali jsme nádeji, zůstaneme-li na živu a budeme budni, že nám bůh dovolí, abychom jako námořní lupiči konali odvážné činy.

Ale tyto ideály měly a jen jediná etičnost zůstávala povždy, státi se loďníkem na parníku." V 17 letech se Samuelovi Clemensovi tento ideál vyplnil. Jeho starý mistr, který se s ním nyní opět postavil ke kormidlu, kapitán Blixby, vypravuje, jak se to přihodilo. "Roku 1852 byl jsem prvním kormidelníkem na lodi 'Paul Jones,' jež kovala plavbu z Pittsburgu do Nového Orleansu. Jednoho dne přistoupil ke mně dlouhý, hranný jinech, hubený a vyschlý jako stará země, jehož údy se klátily jako v kožených kloubech a pravil zcela zvláštním, protaženým tónem: 'Dobré jitro, pane! Chtěl bysto statného mladého hochu naučiti, jak by se stal kormidelníkem?' Ne, pane, takových je zde více než dosti! Rád bych přece, abyste mne vzal, pane. Jsem tiskařem, ale zdá se, že mi to nějak nejde a tu jsem k vůli svému zdraví na cestě do střední Ameriky. Myslíím, že by ze mne byl řádný a zdatný kormidelník, neboť mám velkou lásku k řece.' Proč tak hrozně trháte své slova?' 'To nevím, pane. To byste se musil zeptat maminky, ta trhá slova zrovna tak. Ale není možno nějak se dohodnouti, abyste mne vyučil kormidelníkem?' 'Jediná možnost jsou peníze.' Mladý muž vyplatil skutečnou malou obnos předem a slibil doplatiti zbytek ze svého služného jako kormidelník. Tak přišel na loď a poznal drsný a přece tak vášný život na velké řece. Brzy stal se zkušeným kormidelníkem, jenž také po svém prvním spisovatelském úspěchu nezapomněl na ideál dětství a vyzná se ve své nějaké funkci na lodi podnes.

DROBNÉ ZPRÁVY.

* Chicagský expresní vlak dráhy Baltimore & Ohio vrazil dne 29 září blíže Bellaire, O., do vlaku nákladního. Několik vozů byly roztrženo, 10 lidí zabito a dvacet poraněno.

* Dobře známý anglický spisovatel Rudyard Kipling přibyl v těchto dnech do Montreal v Kanadě. Jak se oznamuje, hodlá společně se svou ženou podniknouti cestu po Kanadě.

* Chicago má největší jatky v Americe. Za ním jdou pořadem následující města: Kansas City, South Omaha, New York, St. Joseph a East St. Louis. Ceny masa obnášely za poslední úřední rok v Chicagu 269,571,486 dolarů.

* V New Yorku zemřel v těchto dnech v bídě a nouzi William Francis Carey, jenž byl kdysi bohatým brácem na Wall Street až do nedávné bursovní paniky. Dříve míval na Madison ulici krásný dům a žil jako kavalír. Potom na burse přišel o všechno jmění a skončil svůj život v nocehárnách v největší bídě.

* V úředním roce, končícím dne 30. března 1907 přistěhovalo se do Spoj. Států 30,824 Japonců a od té doby za tři měsíce dalších 10,091. Ze zprávy této vychází na jevo, že prohlášení, dne 14. března vydané presidentem, nemělo žádného účinku. Mimo toho veliká síla Japonců dostala se do Spoj. Států přes Kanadu a Mexiko způsobem podlédným.

* Proti Maximu Gorkému, známému zde v Americe z nedávné návštěvy, byla podána trestní obžaloba, poněvadž v nejnovějším svém díle spáchal různé přečiny. Dílo toto, jehož název je "Matka", bylo zabaveno. Věsto v Moskvě a Lipsku. Vzniklo a započato bylo zde v Americe a píše se v něm o volné lásce. Celé dílo namířeno je př. proti Američanům a praví přý se v něm, že Amerika je nejneumravnější zemí světa, že má největší počet rozvodů a že v ní panuje největší korupce.